

njih. Zdelo se mu je, da ne vidi prav, ko ni zazrl sina gori. Hitel je bliže. Tedaj pa je skočil Tone izza ogla in izvil očetu puško. V dolgem loku je odletela med gozdno drevje. Nato pa ga je prijel in pahnil skozi vrata v čuvajnico ter zaklenil.

Mirno, kakor bi se ne bilo nič zgodilo, je iznova pograbil sekiro in hitel po lestvi. Samo tri veje so molele še iznad debla.

In zopet se je oglašal udar za udarom po okolici.

Ena veja je bila že odsekana. Še dve. Tedaj pa se je ozrl proti čuvajnici, kjer je oče razbijal ob vrata, obenem pa je stopil — a namesto na vejo, je stopil mimo in padel...

„O, moj Bog!“ se mu je izvilo iz prsi. Nato je priletel na tla. Vse truplo se je konvulzivično streslo, obraz se mu je napel v bolestne gube, nogi sta zatrepetali in nič več...

V istem trenutku je tudi oče odprl vrata. Videl je sina ravno tedaj, ko je priletel, na tla.

Obstal je na pragu kakor ukopan. Roki sta mu krilili po zraku, obledel je kot krpa in sesedel se je na prag.

* * *

Otedaj so minula leta in leta. Nekaj let je stalo samo deblo lipovo in poganjalo. Čuvajnica je osamela. Stari Česnik je bil odšel po sinovi nesrečni smrti v vas. Živel je še nekaj časa, a ne dolgo. Zdelo se je, kakor bi mu ona nesreča trgala življenje iz prsi. Nekoč mu je zmanjkalo sape. Umrl je sam s svojim gorjém... Lipo so posekali.

Večkrat je vodstvo ponujalo temu ali onemu čuvaju čuvajnico, a nihče ni hotel ponudbe vzprejeti. Bali so se vsi. Zato so jo opustili. Kmalu za njo so začeli opuščati tudi druge. In tako jih vidite ob južni železnici mnogo, mnogo. Prazne so. A nobena nima tako žalostne, pretresujoče zgodovine, kot čuvajnica št. 733.

Zelja.

Heu mihi! Sit tega sveta
najrajši v ladijo bi sedel
in daleč bi odjadral kam,
da nihče ne bi zame vedel.

Če drugim je, ni meni bog
hladilna pupca, dobra papca,
ljudem se zdim predrzen zdaj,
zdaj zopet preponižna tapca.

Če v knjigah sam doma tičim,
naslov filistra brž zaslužim,
če proste šale govorim,
že družbe pohujšujem, kužim.

Če deklico pogledam le,
Že v njo sem do ušes zaljubljen,
če naredim najmanjši dolg,
čez nekaj dnij sem že zarubljen.

Pa da bi takih sodeb glas
vsaj ne prišel takoj do mene,
pa že kdo laskav pride v vas,
da voljo dobro mi prežene.

Zato sem sit tega sveta
do grla, da iz mene gleda;
najrajši bi odjadral kam,
ko bi denar imel — seveda — —

Anton Medved.